

юноша мъчно се подава и не лесно се подчинява.

Каквото казахме за тѣлеснитѣ навици, сжщото важи и за духовнитѣ. Най-хубавото на душата е правдата, истината, човѣщината, любовта. Искашъ да научишъ детето да обича справедливостта, да не краде, да не лъже, да не клевети, да помага, да не злобдствува, да пази общественото, да обича човѣшкото у човѣка. Нѣма другъ методъ. Пакъ сжщия ще употребишъ: **дай му примеръ, упражнявай го, повтаряй го винаги и всѣкога неизмѣнно.** Какъ? просто така, както си рече животътъ. Покажи му и примеръ на другитѣ. И винаги и всѣкога повтаряй: „Помисли си, какво щѣше да бжде на тебе, сине, ако ти откраднатъ рехата, писалката, хлѣба, помисли, ако на тебе ти дадатъ съ неточна мѣрка, ако те ударятъ камѣкъ по главата, ако те лѣснатъ въ рѣката. Помисли, какво щѣше да бжде за насъ, ако ни запалятъ плѣвнята, снопицѣ, кжщата; ако ни изтровятъ южошкитѣ, кучетата, овцетѣ?“

Но най-страшното и най-грозното за всички хора е когато нѣкой граби и разсипва **общото нѣщо, общото богатство, общия трудъ.** Пази чуждото както пазишъ своето, **а общото пази повече отъ своето.** Пита се, какъ може детето да разбере и проумѣе тѣзи нѣща. Детето всичко разбира и всичко вижда. Стига да помнишъ, че съ детето ще говоришъ, като съ разуменъ човѣкъ. Въ година, две, петъ, десетъ съ стотици случаи ще имашъ да преценявашъ и упражнявашъ съ детето правдата, любовта, истината. Всѣки день животътъ е пъленъ съ дѣла.

Обаче, крадешъ ли отъ съседа, крадешъ ли отъ общинската гора, отъ училищнитѣ имоти, отъ черковнитѣ, крадешъ ли макаръ и най-скрито и най-малко, кога — кога детето ще разбере и ще проумѣе, и тогава тежко на родители, тежко и на деца. Тѣй е съ убийството, подпалването, съ лжжата, съ чапкѣнлъка, съ пиянството, клюкарството и пр. **Нищо скрито отъ детето не остава.**

